

Kázání Růžďka, Bystřička 24.9.2023 **Všechno číňte k slávě Boží!** (vstup 170)

Introit: *Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! Proč by měly pronárody říkat: „Kde je ten jejich Bůh?“ Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. (Žalm 115, 1-3)*

Píseň 589 (171)

Modlitba

Čtení: Jan 15, 1-8

Píseň 754 (219)

Text kázání: 1. Korintským 10, 31-33

Milí přátelé, bratři a sestry,

na setkání mládeže jsem dostal zakázku, abych pověděl něco k tématu **umění**. Mezi umělce bychom mohli zařadit samozřejmě i naše prapředky. Kresby v jeskyních, sošky ve stylu Věstonické Venuše, to jsou také umělecká díla. Stejně tak velké a vysoké modly různých pronárodů. Ovšem velký rozmach uměleckých děl přineslo především křesťanství. Chrámy, oltáře, sochy, malby, hudba. Jaký zde je hlavní rozdíl? **Křesťanské umění mělo a má především oslavit Boha**. Chrámy mají mluvit o Boží velikosti, výmalba podává svědectví biblických příběhů, křesťanská hudba od hudby vážné přes chorály a kancionály k současným chválám svědčí o živém Bohu a oslavuje Ho.

Když vstoupíme do chrámu, kde je např. vyřezávaný oltář, na stropěch a stěnách biblické výjevy, tak nás možná ani nenapadne kolik času, kolik let, na tom díle daný umělec pracoval. A co u toho prožíval? Mnohý z nich tím chtěl skutečně oslavit Boha a zároveň přinést poselství o spasení v Ježíši Kristu a přinášelo mu to radost. Vnímá při své práci Boha velmi blízko. A co mnozí ti, kteří pracovali na stavbě našeho kostela? Dělal to pro sebe a pro svou slávu, anebo tím chtěli uctít Ježíše Krista a přinést tím tak poselství příštím generacím? Myslím, že za b) je správná odpověď.

Chtěl bych dnes, bratři a sestry, mluvit právě o tématu pro co, nebo pro koho žijeme své životy. Koho svým životem oslavujeme. Apoštol Pavel v listu Korintským nás vyzývá: **Všecko číňte k slávě Boží**. A tak se nabízí otázka. **Žijeme své životy sami pro sebe, anebo k slávě Boží?** Na mládeži jsem říkal, že např. někteří známí hudebníci se naučili hrát a zpívat v křesťanských sborech. A pak z církve odešli do světa šoubyznysu a sbírali svou slávu. Ovšem pravda je také, že někteří se po mnoha letech až po nějakém životním otřesu obrátili k Bohu a začali sloužit už ne ke své slávě, ale k slávě Boží. Sláva tohoto světa totiž pomíjí, kdežto sláva Boží je trvalá. A oslavovat svým životem Boha dává mnohem hlubší smysl, je to také svědectví o živém Bohu, které přináší radost a také naději směrem k věčnosti!

Jaký je tedy náš život, milí přátelé? Žiješ svůj život sám pro sebe, ke své slávě, anebo mluví tvůj život o slávě Boží? A jakou máš pověst u druhých? Jsi křesťan, který svým životem oslavuje Boha a ukazuje na Jeho slávu, anebo svými skutky slávu Boží spíše popíráš? Opravdový křesťan je člověk, který učinil Ježíše Krista Pánem nad svým životem. A pokud je naše křesťanství vskutku opravdové, pak by nás vlastně mělo přivést k podobnému postoji, jaký měl apoštol Pavel. On v žádném případě **nechtěl být kamenem úrazu ani Židům, ani Řekům, ani církvi Boží!** On ví, že **v Kristu je mu dovoleno vše, ale ne vše prospívá**. A že jsou činnosti, které by druhé pohoršovaly. A tak je před nimi nečinný, nýbrž je ohleduplný a empatický. Proč? Aby svým životem otevíral lidská srdce a přesvědčil druhé, že následovat Ježíše Krista je jediná správná cesta ke spasení, k věčnému životu. A že je to právě Ježíš Kristus, kdo mění lidské životy, kdo dává novou šanci těm, kteří svou cestu života pokazili a naději těm, kteří už žádnou naději nemají. Kdo uzdravuje, dává novou sílu k životu, sílu odpouštět a milovat. A Pavel ví, že on sám nejen že dostal tuto šanci k novému životu, on bytostně prožívá, že Kristu patří a že je zachráněn pro věčnost! Že po své smrti přijde do Božího království. A to přesto, že předtím ublížil mnohým lidem, podílel se na zabití Štěpána, pronásledoval křesťany a uvědomuje si, že není hoden. Ale litoval svého jednání, činil pokání a prožil Kristovo odpuštění a ospravedlnění. A jeho radost z této skutečnosti je tak silná, že touží po tom, aby byli zachráněni ke spasení i další. A proto píše dále: **Já se také snažím všem vyjít vstříc. Nehledám svůj vlastní prospěch, nýbrž prospěch mnohých, aby byli spaseni.**

Nehledat svůj prospěch, nýbrž sloužit ku prospěchu druhých, to je znak člověka obráceného směrem k Bohu. Protože ten, kdo je skutečně obrácený k Bohu, ten má proměněné srdce, Bůh mu totiž dává kus srdce svého. A obrácený člověk ví, že Bůh touží po tom, aby všichni uvěřili v Ježíše Krista a byli tak spaseni pro věčnost. A společně s Bohem po tom touží všichni, kdo jsou s Bohem úzce spjati. Záleží jim na Božím díle, chtějí naplňovat Boží vůli, modlit se za

druhé, přinášet jim evangelium. A Pavel je jedním z nich. A proto dělá vše pro to, aby ukázal na Boží slávu a na cestu spásy. **Nemyslí jen na sebe, ale má ohled i na druhé.** A doporučuje to i nám.

Co to v praxi znamená? Nehledat svůj prospěch znamená, že mi více záleží na druhých, než na sobě. Že chci být druhým prospěšný. Že vnímám svůj život jako život služebníka Kristova. Služebníka, který slouží Bohu, ale zároveň i lidem. Vždyť přece víme, že Pán Ježíš řekl, **cokoliv jste učinili jednomu maličkému, mě jste učinili.** A tak mnohé těžkosti ve svých životech můžeme překonat paradoxně tím, že budeme mít postoj služebníka a budeme myslet, jak prospět druhým. Jak posloužit. Ve své rodině, svým dětem, rodičům, manželům, manželkám, ale také v práci, a samozřejmě i v církvi. Když budeme ochotně a s láskou sloužit druhým, budeme tím ukazovat na Krista.

Jak ale víme, milí přátelé, sami ze sebe, ze své síly, to stěží budeme dávat. Předpokladem je totiž zůstat blízko Bohu, ve vztahu s Kristem a v lásce Boží. Tak jak říká Pán Ježíš: **Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.** Jinými slovy bez Boha můžeme činit mnohé, ale za moc to nemusí stát, spíše naopak. A vyčerpáte se. Kdežto když budete zůstat při kmeni jménem Kristus, budete stále čerpat životadárnou mízu Boží lásky a ponese te požadované ovoce, kterým oslavíte Boha. Jak říká Pán Ježíš: **Tím bude oslaven můj Otec, když ponese te hojné ovoce a budete mými učedníky.** Co je tím ovocem jistě víme. Skutky lásky, dobroty, trpělivosti, laskavosti, věrnosti, ochoty, usilování o pokoj se všemi, ochota pomoci bližním tam, kde je potřeba. Modlitba a péče o druhé, o ty, kteří nám jsou svěřeni. Být živým kamenem v pomyslném chrámu Božího království, tedy v církvi. Sloužit ve sboru službou, ke které vnímám, že mne povolává Duch svatý. Ke které mi dává talenty, obdarování. A právě ty talenty mají sloužit především k oslavě Boží, a ne k oslavě sebe. Pamatujme na to, že Bůh neustále hledá ty, kteří mají sloužit Božímu království na zemi. A stále platí, že **žen je velká a ochotných dělníků stále málo.** Ovšem budeme-li mít na srdci Boží království, tak Duch svatý nám sám bude ukazovat, jakou kde naplňovat potřebu, jak sloužit, jak být někde platný. Ve sboru ale i ve společnosti.

Bratři a sestry, Bůh nás volá k zodpovědnosti. Nejen za sebe, za své rodiny, ale i za správu Božích věcí. Jsme spoluzodpovědní za tento svět. Jsme povoláni k modlitbám, k přimluvám za společnost, za konkrétní bližní kolem nás, jsme povoláni k tomu, abychom vnášeli světlo a naději do tohoto světa. Abychom skutky Boží lásky otevírali lidská srdce. To je náš úkol, ale také výsada! A když budeme hledat a naplňovat Boží vůli, pak si můžeme být jisti, že Bůh v tom bude s námi a o to více budeme zakoušet Jeho blízkost a moc! Pak budeme svědky mnohých Božích zázraků.

Bratři a sestry, v Ježíši Kristu **bylo za nás zapláceno výkupné, proto máme svým tělem oslavovat Boha,** tak to píše na jiném místě apoštol Pavel. A taky by to mělo být tak, jak popisuje: **Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.** Pustíme-li Ducha svatého do všelijakých našich těžkostí, starostí a trápení, On začne proměňovat náš pohled, měnit naše srdce, dávat nám východisko a s ním i radost a vděčnost. Někdy se tváříme kysele a trpce, když nás něco trápí, ale Bůh to chce ve tvém životě měnit. Boží oslavou by tedy měl být způsob celého našeho života. Vždyť sám Pán Ježíš mluví i o svém utrpení na kříži jako o oslavě Boha. Když ho Jidáš jde zradit, prohlásí učedníkům: **„Nyní byl oslaven Syn člověka a Bůh byl oslaven v něm;“** Podobně Pavel mluví o svém odchodu ze světa jako o oslavení Boha. Neboť ví, že ho čeká na věčnosti něco mnohem lepšího. Kde už utrpení není. Vyzbrojme se podobným smýšlením, nechme se prosytit Kristovou nadějí a vzdávejme Mu díky. Nehleďme pouze na sebe, nýbrž ukazujme druhým na Krista a oslavujme Ho až do konce našich dnů. Amen.

Píseň 715 (618) Modlitba

Slovo poslání: 1. list Petřův 4, 7-11

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 777 (611)